

Вищий кваліфікаційний комісії суддів України

ПОЯСНЕННЯ

на Висновок Громадської ради доброчесності від 5 травня 2017 року
щодо Луспенника Дмитра Дмитровича

Ознайомившись з Висновком Громадської ради доброчесності від 5 травня 2017 року про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Луспенника Дмитра Дмитровича критеріям доброчесності та професійної етики, вважаю за необхідне пояснити наступне.

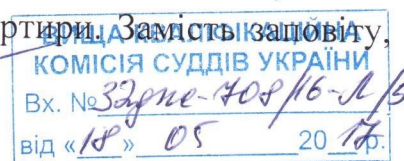
1. Єдиний випадок, який дав членам ГРД підставу для такого надзвичайно неприємного для мене висновку про недоброчесність та невідповідність моєї поведінки Бангалорським принципам поведінки суддів, є питання з приватизацією невеликої двокімнатної квартири (далеко від центра Києва, на Лівому березі Дніпра), отриманої у 2008 році, працюючи на посаді судді ВСУ. ВККС цей випадок я вже пояснював, проте ГРД чомусь дійшла зазначеного вище висновку.

При цьому у Висновку вказано про відсутність підстав стверджувати про порушення вимог закону при приватизації квартири.

Дійсно, працюючи суддею з 1993 р. у м. Харкові, куди переїхав з Чернівецької області, і звичайно що не маючи там власного житла, я приватизував отриману державну однокімнатну квартиру.

Обравшись у 2008 році до ВСУ, переїхавши до м. Києва разом з Мамою, оскільки у 2007 році помер наш Тато, я отримав зазначену вище двокімнатну квартиру у м. Києві, де ми з Мамою були зареєстровані. Оскільки я вже використав право на приватизацію (хоча й залишилось кілька метрів від невикористаних житлових чеків), згідно зі ст. 5 Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду» на законодавчому рівні правом на приватизацію володіла моя Мати, яка цим правом скористалась. Тим більше, що у той час кожного року «обіцяли» завершити приватизацію державного житлового фонду, лише короткотерміново продовжуючи цей термін. Тому переконувати Мати не приватизувати житло я не міг. Це було її право і її бажання.

Після цього виникли складні питання приватизації, при цьому смерть Тата дуже підкосила нашу Маму, вона хворіла, погано себе почувала і звичайно, що забажала вирішити питання щодо квартири. Замість заповіту,

вона вибрала договір дарування. І незабаром після цього Мама померла. Тобто у будь-якому випадку ця квартира належала б мені.

Стверджувати, що я використав право Матері на приватизацію квартири, щоб отримати житло у власність, немає підстав, оскільки Мати мала право на приватизацію житла незалежно від того, що я вже це право використав. Я не приймав участі в приватизації.

Це не є недоброчесністю чи порушенням етичних норм, які все життя були й будуть в моєму серці і в моїй праці, оскільки це звичайна життєва ситуація при зміні місця проживання на той час, з якою стикались всі державні службовці. Всі.

Нагадую, що не я, а ми з Мамою отримали **не службове житло**, а **державну квартиру**. Ніхто квартиру зі службового житла не виводив. Правом на отримання житла при зміні місця проживання не я, а ми з Мамою були наділені ст. 44 діючого на той час Закону України «Про статус суддів», яка неодноразово була предметом конституційного контролю.

Це було єдине, що я отримав від Держави за 33 роки роботи в судовій системі (з квітня 1984 року), не маючи ні автомобіля, ні земельної чи садової ділянки – нічого. Тому стверджувати, що з використанням службового становища я покращив свій майновий стан є, по меншій мірі, нечесно і несправедливо. До того ж, через відсутність коштів, квартира з 2008 року навіть не відремонтована.

Повторюю, що це була на той час звичайна життєва ситуація для всіх державних службовців, проте іншим Кандидатам за отримання такого житла до 2010 року (зміни в законодавстві) таких пагубних висновків не робили.

2. Щодо інформації про те, що до ГРД надійшли звернення громадян про незгоду з деякими судовими рішеннями, то повідомляю таке.

Як зазначається у Висновку, йдеться про думку громадян про *ймовірне* порушення *норм законодавства*. Оскільки йдеться не про порушення суддею процесуальних гарантій учасника процесу під час судового розгляду, які були повністю дотримані, а про застосування законодавства під час розгляду справи та ухвалення судового рішення, то перевірка зазначених обставин є виключною компетенцією вищестоящих судових органів у порядку, передбаченому процесуальним законодавством. Проте жодне зі вказаних судових рішень у встановленому ЦПК України порядку не скасоване й не змінене. Судові рішення були ухвалені у чіткій відповідності до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права.

Крім того, у деяких з них я приймав участь не як суддя-доповідач, а як головуючий судової колегії (згідно вимог ЦПК України це різні процесуальні

Отже, процесуальні строки розгляду справи в касаційній інстанції не порушені і саме нашою судовою колегією зупинено порушення розумних строків розгляду справи, оскільки поставлена «крапка» у численних переглядах судових рішень.

При цьому наше судове рішення не було предметом оскарження до Верховного Суду України.

Поводом звернення до Європейського суду з прав людини для заявників також було лише порушення розумних строків розгляду справи (ст. ст. 6, 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод). Тобто щодо суті спору позивачі не скаржились, а, отже, напевне погодились з мотивами, викладеними в судових рішеннях.

Проте слід зазначити, що підстави для звернення до Європейського суду з прав людини у заявників були, оскільки справа знаходилась у провадженні суду з грудня 2003 року. Перше судове рішення було у жовтні 2007 року. Судові рішення першої та апеляційної інстанції про задоволення позову були скасовані Верховним Судом України 15 вересня 2010 року з направленням справи на новий судовий розгляд. Після цього судові рішення були ухвалені у грудні 2011 року. Рішення апеляційного суду про задоволення позову було скасовано ухвалою ВССУ від 10 жовтня 2012 року з направленням справи на новий судовий розгляд.

Тобто всі вищестоящі судові інстанції вказували на те, що права позивачів не порушені.

Підстав для постановлення нашою судовою колегією окремої ухвали за порушення строків розгляду справи були, але в силу процесуальних повноважень ми не могли це зробити, оскільки приймали таку ухвалу в попередньому судовому засіданні, а окрему ухвалу по суті можна постановляти лише в судовому засіданні (у складі п'яти суддів).

З повагою,

Д. Д. Луспеник